

Φέρεσ' ἐδώ τὸν υἱόν μου!

Ἡ τροφὴ ἐπανερχεται προσάγονα παιδάριον τετραετές ἢ πενταετές μετὰ τὸ πρόσωπον κατὰ χριστὸν ἀπὸ τὰ Ἰαχαιρικά. Ὁ Μισοκούροσ φεται τότε, σοφωτάτα πρὸς τοὺς ξένους του, καὶ «Κύριοι, τοὺς λέγει, εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι ὁ υἱός μου, ἔχει ἀσπὴν σχέσηιν μετὰ τὴν τιμὴν ἐτ' μου, ὅσῃν ὁ υἱός τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Ἰνμαξ μετὰ τὴν τιμὴν τοῦ πατρὸς του. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε ἀπαραίτητον τὰ πρόσωπα νὰ εἶνε τὰ αὐτὰ, ζήτησατε λόγον ἀπὸ τοῦταν».

ὁ γὰρ γόνυ μου τὸ

Μικρὸς ὄρισμός:

Μηδενισμός: Ἡ φυλλοζῆσα τόπου, ἅπου δὲν ὑπάρχουν ἀμπελοι.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἡ κερδοσκοπία ἐνδοτε δὲν ἔχει νὰ κάμη παρά ὀλίγα τινὰ βήματα, ὅπως ἀποβῆ ἐν τῶν πολλῶν εἰδῶν τῆς κληρῆς.

* Ἐν τῇ θλίβεσ' ἀριθμητικῇ τῆς ἡλικίας οἰονόηποτε πολλαπλασιασμὸν καὶ ἀν' κάμης, οὐδέποτε θὰ κατορθώσης νὰ κάμης τὸν πολλαπλασιασμὸν δις εἰκοσίετ.

* Εἶνε συμφορώτερον νὰ θεωρῆται τις πολυλάκις ὡς εὐφύης, παρά νὰ ἦεν πράγματι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ Ἐγγλῖα ὁ ἦρος τῆς ἡμέρας. Οὐδέποτε οὐδεὶς ἄλλος πολιτικὸς διήγειρε τοσαύτας ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως. Ὁ ἀριθμὸς τῶν πρὸς αὐτὸν καθ' ἐκάστην ἐπιστελλομένων συγχαρητηρίων γραμμάτων τοσοῦτον ὑπερῆξησεν ἐπ' ἐσχάτων, ὡσεὶ ἠναγκάσθη νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ ἐπιστολογραφή, αἰτεῖται δὲ συγγνώμην ἀπὸ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπαντᾷ κατ' ἰδίαν πρὸς τὰ ἐπιστελλόμενα αὐτῷ ἀπειροσθίνα γράμματα.

Ἐξ τῶν 237 νέων μελῶν τῆς ἐνεστῶσης ἀγγλικῆς Βουλῆς, 150 εἶνε ἐμποροὶ καὶ βιομηχανοὶ, 52 εἶνε νομικοὶ, 44 δικηγόροι, 30 στρατιωτικοὶ, 2 ναυτικοὶ, 3 πρῶην διπλωμάται, 6 δημοσιογράφοι, 7 μηχανικοὶ, 5 τραπέζιται, 2 ζυθοπόλαι, 3 ἰατροὶ, 6 ἐνοικιασταὶ κτημάτων, 4 τυπογράφοι, οἱ δὲ λοιποὶ κτηματῖαι, ὑπάλληλοι, βαρῶνοι καὶ υἱοὶ εὐπατριδῶν. Πλουσιώτατος τῶν βουλευτῶν εἶνε ὁ ὑπουργὸς Χάρτιγκων, πρωτότοκος υἱὸς τοῦ δουκὸς τοῦ Δεβονσάτρου, ἔχοντος περὶ τὰς διακοσίας χιλιάδας λιρῶν στερλινῶν ἐτησίαν πρόσδοτον μόνον ἐκ τῆς ἐγγελοῦ αὐτοῦ περιουσίας.

Τὸ 1879 ἔτος ὑπῆρξεν ἐν τῶν κερδαλεωτάτων διὰ τινὰς Ἀμερικανούς κερδοσκόπους, οἵτινες ἦσαν ἤδη ἑκατομμυριοῦχοι.

Τὰ κέρδη τοῦ ἔτους 1879 ἦσαν διὰ τὸν Βενδερβίλτ 150,000,000 φράγκων, τὸν Τζαίλο Γούλδ 75,000,000 τὸν Ρούσσελ Σκίτζ 50,000,

000 τὸν Σίδνεϋ Δίλλων 50,000,000 Ἰάκωβον Ρ. Κήνε 40,000,000. Ἄτιχοις τινὰς πτωχοὶ κερδήσαντες 3 καὶ 4 ἑκατομμύρια μόνον, δὲν εἶνε ἄξιοι σημειώσεως. Ὅθεν καὶ ἀς διέλθωμεν ἐν σιωπῇ τὰ ὀνόματά αὐτῶν.

Ἡ διάσπιμος Αὐστριακὸς χειρουργὸς Βίλλροθ ἐξετέλεσεν ἐσχάτως ἐπὶ παρουσίᾳ πολυαριθμῶν σοφῶν καὶ ἰατρῶν ἐγχείρησιν δυσκολωπάτην καὶ κινδυνώδεατάτην, τὴν τομὴν τοῦ οἰσοφάγου. Ὁ πάσχων ἦτο νεανίας εἰκοσιενὸς ἐτῶν, καταπῶν πρὸ τριῶν μηνῶν τεμάχιον καουτσούκ, εἰς τοῦ ὄπαιου τὸ ἄκρον ἦτο προσηρητημένον ἐλατήριον. Τὸ ἐλατήριον τοῦτο εἶχεν ἐμπηχθῆ εἰς τὸν οἰσοφάγον καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξαχθῆ ἐκείθεν. Ἄλλος τρόπος ἐξαγωγῆς τοῦ ἐλατηρίου δὲν ὑπῆρξε παρά τὴν τομὴν τοῦ οἰσοφάγου. Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ ἐπέτυχε, καὶ ὁ πάσχων ἐσώθη.

Ἡ Παλαιοπόλις τῆς τοῦ Λονδίνου κατέχει σήμερον τὸ κράνιον τοῦ Κουφούκιου. Τὸ κράνιον τοῦτο εἶνε ἐκτεθειμένον πρὸς πώλησιν, ἀλλ' ἀγοραστῆς δὲν εὐρίσκειται. Πῶς τὸ κράνιον τοῦτο κατήντησεν ἕως εἰς τὸ Λονδίον; Ἴδου τὸ πῶς. Ὅτε τὸ κράνιον τοῦτο εὐρέθη ἐν ταῖς θεραινοῖς ἀνακτόροις τοῦ αὐτοκράτορος, ἦτο χρυσοδέτον καὶ ἀδαμαντοκόλλητον. Ἡ ἀξία του ἀνέβαινε εἰς 250,000 φράγκα. Οὕτως ἔχον τὸ κράνιον τοῦτο ἐδελεάσε κατακτιτῆν, ὅστις ἐπροτίμησε νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸ ἄλλην τινὰ μικρὰν θέσιν ἐν τῇ σκευοθήκῃ του.

Ἐν ἐτῇ 1862 τὸ κράνιον ἐλαμπεν ἐν δειγματὶ τινὶ τῆς παγκοσμίου Ἐκθέσεως, ὅπου οἱ θεαταὶ τὸ εθαύμαζον ἐκστατικοὶ ἐνώπιον αὐτοῦ, Ὁ very beautiful (ὦ, πολὺ ὄρατον!) λέγοντες. Ἐκτοτε φεῦ! οἱ μὲν ἀδαμαντες οἴχονται, τὸ δὲ κράνιον, ἐπανελθὸν εἰς τὴν φυσικὴν του κατάστασιν, δὲν ἐλύει πλέον ἐφ' ἑαυτοῦ εἰμὴ τὰ μειδιάματα καὶ τὰ σκώματα τῶν θεωμένων.

Ἐπὶ τέλους ὁ Κουφούκιος ἦτο φιλόσοφος, καὶ βεβαιώτατα θὰ βλέπῃ ἀνωθεν τὸ πρᾶγμα τοῦτο μειδιῶν.

Ἡ Γάλλος καθηγητῆς ἐλέγχων τὰς κυρίας αἵτινες, παραμαλοῦσαι τὰς τοῦ ἰδίου αὐτῶν φύλου συνήθειας ἀσχολίας, ἐπιθυμοῦσι καὶ ἐπιζητοῦσι βαθμούς καὶ διπλώματα τῆς φιλολογίας καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ἔγραψε κατ' αὐτὰς τὰ ἐπόμενα: καὶ τῶν γυναικῶν ἐσθλότες ἡσμέραι βραχύνονται, ἐν ᾧ τοῦναντίον τῶν ἀνδρῶν τὰ ἐνδύματα γίνονται μακρότερα. Αἱ νεάνιδες ἰππεύουσι, γυμνάζονται, φρενῶσιν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς κολυμβητικῆς, αἴης σπαθασίας, τῆς ἐπὶ σκοπόν βολῆς. Τὰ θεάτρα ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν δραμάτων καὶ τῆ διακοσμῆσει τῆς σκηνῆς οὐδόλας πλέον προσέχουσι μὴ προσκρούσωσιν εἰς τὴν γυναικείαν αἰδῶν.

Ἡ Βουλὴ, τὰ δημόσια μαθήματα καὶ τὰ καφενεῖα αὐτὰ βροίθοισιν εὐμόρφων φοιτητριῶν, ἀς

ἢ πρὸς τὴν πολιτικὴν, ἢ πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ ἢ πρὸς τὰ ποτὰ ἀνάθεκτος κλίσις παρασφύει εἰς τὰς παραλίαις ταύτας, τὰς διαφορῶς φιλοξέτους. Ὁ συχὼν καπιῖζει ἐνώπιόν των τῆ ἀδεία αὐτῶν βεβαίως, ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ παράκλησιν αὐτῶν. Ὡς καὶ νεάνιδες εἶνε ὄμοιοι εἰς πᾶσαν τοῦ βίου περιπέτειαν, εἰς πᾶσαν φαύλην συγροφίαν τοῦ σχολείου τοῦ κόσμου, εἰς πᾶν ἀνδρικὸν ἔργον καὶ ἐπαγγέλμα. Ἡ γυνὴ ἀφίνει τὴν τάξιν της, ἐγκαταλείπει τὴν οἰλίαν καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτῆς, καὶ τρέχει ἐπιζητοῦσα τὴν εὐδὴν τῶν ἐξετάσεων καὶ τῶν διαγωνισμῶν! Ἀπὸ τῆς γαλλικῆς γλώσσης προβαίνουσιν εἰς τὴν λατινικὴν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν. Ὁ Θεὸς γὰρ μᾶς φυλάττει μὴ ἡ ἰσχυρὴ των πᾶς ὠθήσῃ καὶ πέσαν ἔπει, εἰς τὴν ἑβραϊκὴν τοῦ Ῥενάν καὶ εἰς τὴν σανακριτικὴν τοῦ Βουρνουφ. Ἀλλὰ τότε, θὰ εἴπῃτε, τί θὰ γείνη ἡ οἰκία ἡμῶν; Ἀδιάφορον τί θὰ γείνη, ἀς κλείσῃ, αἱ τὴν θέλομεν, ἀφ' οὗ ἔχομεν ἤδη γυναῖκας πεπαιδευμένας καὶ αὐρίαν θὰ ἔχωμεν ἕως, τίς οἶδε, καὶ θηλυκοὺς βουλευτάς καὶ ὑπουργούς!»

Ἦπελογίσθη ὅτι αἱ κατ' ἔρος δαπάναι τῶν ἐπικρατειῶν τῆς Εὐρώπης ἀνέρχονται εἰς 11, 657, 000, 000. Ἐάν ληφθῇ μοναχὴ γερμανικὴ μάρκα, ἡ διάμετρον ἔχουσα 0, 024 μέτρον, ἡ κολοσιαία ἐκείνη ποσότης μαρκῶν, παρ' ἀλλήλαις τεθειμένων, θὰ ἐξεταίνετο εἰς 279, 768, 000 μέτρων, θὰ ἠδύνατο δὲ νὰ κυλώσῃ ἐπτάκις τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν, ἥτις ἔχει περιμετρον 40, 000, 000 μέτρων. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πάχος τῆς μάρκας εἶνε 1 1/2 ὑποχιλιόμετρον, τιθεμένων τῶν μαρκῶν ἐπ' ἀλλήλων, θὰ ἐσχηματίζετο ὕψος 17, 500, 000 μέτρων, ἥτοι 17, 500 χιλιομέτρων, ἐν ἄλλοις λόγοις τέσσαρες ἀργυραὶ στήλαι, ἔχουσαι ἐκάστη τὸ ὕψος τοῦ ὄρους τῶν Μόν Βλάν (4, 442 μέτρα).

Ἐσχάτως ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις ἐν βαθεῖ γήρατι καὶ ἐσχάτῃ πενίᾳ ὁ ἀρχαιότερος ἴσως πᾶν παρ' ἡμῖν συμβολαιογράφος, ὁ Ἀναστάσιος Μαυροκέφαλος, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ μακαρίτης Ν. Αραγαμῆς γράφει τὰ ἐπόμενα ἐν τῇ γλαφυρᾷ περιγραφῇ τοῦ Νκυπλίου ἐν ἔτει 1827, τῆ περιχομένη ἐν ταῖς «Ἱστορικαῖς ἀναμνήσεσιν» αὐτοῦ. «Καθωραΐζε δὲ τὰ περίε τῆς πλατείας καὶ ἕτερόν τι πνευματικώτερον, ἢ παρουσία λέγω ἀναφορογράφων, αἰτινες, κατασηκνοῦντες περὶ τὴν οσιεράν Πλάτανον, ἠεροῦντο ἡγεμονικῶς τοὺς προσερχομένους καὶ ἔγραφον, σφρίζοντες τὸν χάρτην ἐπὶ τοῦ δεξιῦ γόνατος, ἀναφοράς καὶ ἄλλα ἔγγραφα. Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ τότε ἀναφορογράφοι ἐπέιχον καὶ συμβολαιογράφων καὶ δικηγόρων τόπον. Πάντων ὅμως ἐξεῖχεν ὁ ἐκ Καισαρείας Ἀναστάσιος Μαυροκέφαλος, αὐτὸς ὁ καὶ σήμερον περιφερόμενος εἰς Ἀθήνας ὡς ζῶν μνημεῖον τῆς ἀπλοϊκότητος, τῆς πενίας καὶ τῆς σπαργώσεως ἐνεργείας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ

ἐξεῖχε διὰ τὰ προσθεῖα τοῦ ἐπαγγέλματος, τὴν ἀνωτέραν ἄξιαν, τὴν περὶ τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ συντάττειν εὐχέρειαν, καὶ τὴν χρῆσιν ἐλέξεων καὶ φράσεων ἀρχαιοτύπων, ἢ περιεφθῶς συνυφασμένον. Ἐὐδοκῆτος κατ' ἔπος ἔπει ὅτι κατ' ἕνα τρόπον τὸ δράμα ἐν Ἀθήναις ἀνεπτύχθη ἐκ τῶν ἑορτῶν τοῦ Διονύσου, ὁπότε κατὰ τὸ καθ' ἡμᾶς θέατρον ὀφείλει τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ καὶ γένεσιν εἰς διαφορῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τὸν μεσαιῶνα τελεσθῆναι, ὧν αἱ εἰς ἐνιαχοῦ σφύρονται ἕως τῆς σήμερον. Ἐν τῇ ἀνω Βενεταρῆ ἀπάρχει κομποπολις, ἥσι κατόικοι εἶνε ἅπαντες ζυλοχλύροι καὶ θαυμασιώτατοι ἤθοιοι, ἢ γαγγυρίζουσι δὲ κατὰ τὴν ἐναρξὴν ἐκάστης δεκατηριδὸς τὰ λεγόμενα «Πάθη», ἥτοι μελοδραματικὴν παράσασιν τοῦ βίου, τῶν παθῶν καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ ὑψηλοῦ καὶ εὐρυτάτου παραπήγματος ποιῶσι δὲ τοῦτο εὐχὴ φιλοτεχνίας ἢ κερδοσκοπίας χάριν, ἀλλ' ἵνα πληρώσωσιν εὐλαβῆ εὐχὴν, ἣν ἐπὶ ὀκτώ ἑκατομνηστροφίδων εἶχε ποιήσει ὅλη ἡ κοινότης ἐπὶ τινος φοβεροῦ λοιμοῦ. Τὰ τῆς πανηγύρεως κανονίζει αὐτὰ τὰ δημαρχεῖον, συμμετέχουσι δὲ αὐτῆς μόνοι οἱ κάτοικοι. Εἰς τὴν σκηνὴν παρόντων εἶνε 700 ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά. Ἐπιθέσεις τοῦ δράματος εἶνε αὐτὰ τὰ παλαιὰ μυστήρια ὡς ἐτελοῦντο κατὰ τὸν μεσαιῶνα. Τὸ θέατρον εἶνε ἀσκεπὲς, ἢ δὲ σκηνὴ παλαιότη καὶ ἐκάστοτε κατὰ τὰς χρεῖας ἐπισκευαζομένη. Ἡ πρώτη παράστασις γινήσεται τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς κατὰ τοὺς Καθολικοὺς (17 Μαΐου) καὶ κατὰ τὰς ἐπομένους Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἑορτασίμους ἡμέρας μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. Ἐν συνόλῳ θὰ διδαχθῶσι 23 δράματα ἀπὸ τῆς ἀγρόδος πραινῆς ὥρας μέχρι τῆς πέμπτης μ. μ.

Τὸ γαλλικὸν καὶ τὸ ἀγγλικὸν δημόσιον ἐπασχολεῖ μεγάλως δραματικὴ τις δίκη, ἀποδεικνύουσα ποῖα μεσαιωνικὰ προλήψεις ἐπικρατοῦσιν ἐτι ἐν ταῖς τάξεσι τῆς γαλλικῆς ἀριστοκρατίας. Ὁ υἱὸς τοῦ ἐν Λονδίῳ πρεσβευτοῦ τῆς Τουρκίας Μουσούρου-πασσᾶ Παῦλος, νέος εὐειδῆς καὶ εὐφυῆς, λίαν γνωστὸς εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον τοῦ Λονδίνου, ἐγνώρισεν πέρυσιν ἐν Παρισίοις τὴν δεσποινίδα Μαρίαν Ἰεζοῦ κληρονόμον οἴκου πλουσιωτάτου καὶ εὐγενοῦς καὶ συγγενῆ τοῦ μαρκησίου Γαλλιφῆ καὶ τοῦ δουκὸς Ὀδιφρῆ-Πασκιέ. Ἡ νέα ἠγάπησεν αὐτὸν περιπαθῶς καὶ ἀντιγαπήθη. Ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀντίεστη πεισιμῶς κατὰ τοῦ γάμου της μετὰ τοῦ Μουσούρου-βέη, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτα καθολικός, ἀλλὰ σχισματικὸς. Ὁ Μουσούρου-βέης ἐνώπιον τῆς ἀνήσεως τῆς οἰκογενείας δὲν ἐπέμεινεν, ἀλλ' ἐπανῆλθεν εἰς Λονδίον. Ἡ νέα ὅμως ἐξηκολούθησεν ἀγαπῶσα αὐτὸν, καὶ ἀποῦ εἶδεν ὅτι αἱ παρακλήσεις της δὲν ἴσχυον νὰ μαλᾶζωσι τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς, ἀπέδρα τοῦ μητρικοῦ οἴκου μετὰ πι-

στῆς τινος θαλασσηπόλου, καὶ ἀφίγη μετ'ηρωί-
 σαβην εἰς Λονδίνον. Ὁ Μουσοῦρος-βέης, προσε-
 νέχθει μετ' ἀκράς ἀδρότητας, ἐδήγησε τὴν νέαν
 εἰς ἐν τῶν πρώτων ξενοδοχείων καὶ συνεννοηθεῖς
 μετὰ τοῦ πατρός του συνεβούλευσεν αὐτὴν νὰ
 ἐπανέλθῃ πλησίον τῆς μητρός της. Ἀλλ' ἡ δε-
 σποινὴ Ἰμεκούρ ἐδείχθη ἀμετάτρεπτος, καὶ ἐπο-
 μένωσ μετὰ τινὰς ἡμέρας τὸ νεαρόν ζεύγος ἐνουμ-
 φεύθη συναδὰ πρὸς τὸν ἀγγλικὸν νόμον ἐνώ-
 πιον τοῦ ληξιαρχείου τῆς Οὐεντμινστερς. Ἀ-
 χρε τοῦ σημείου τούτου τὰ πράγματα οὐδὲν ἐ-
 χουσι τὸ ἐκτακτόν. Ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἐβδομά-
 δας, ἐνῶ τὸ νεαρόν ζεύγος διήρχετο τὴν σελή-
 νην τοῦ μέλιτος ἐν Πικαδίλλυ, παρέστη εἰς τὸ
 ξενοδοχεῖον ἀνθρωπὸς τις, ὀνόματι Ἰακώβ, ὅστις,
 ἀφ' οὗ ἐχρημάτισε διευθυντὴς τῆς μυστικῆς ἀ-
 στυνομίας ἐπὶ Ναπολέοντος, ἀπεπέμφθη καὶ ἤ-
 δρυσεν ἰδιαιτέρον κατὰστημα ἐξυπηρετοῦν ἰδιω-
 τικὰς ἐρεῦνας εἰπε δ' ὅτι ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς
 κομίσσης Ἰμεκούρ, ὅπως συνδιαλλάξῃ αὐτὴν
 μετὰ τῆς θυγατρὸς της. Ἡ κόμησσα, προσέθη-
 κεν, εἶνε λίαν ἄσθενὴ καὶ μεγάλως βασανίζε-
 ται ὑπὸ τῆς ἐδέας τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τῆς θυγα-
 τρὸς της, μηδὲν δ' ἄλλο ἐπιθυμοῦσα ἢ τὴν εὐ-
 τυλίαν της, ἀναγνωρίζει τὸν τελεσθέντα πλέον
 γάμον, καὶ ἐπιθυμῆι ῥόνον πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς
 συνειδήσεώς της νὰ καθισρωθῇ καὶ δι' ἐπιστήμου
 θρησκευτικοῦ γάμου ἐν τινὶ ναῶ τῶν Παρισίων.
 Ἡ κυρία Μουσοῦρου, γινώσκουσα καλῶς τὸν χα-
 ρακτῆρα τῆς μητρός της, ἐδίστασεν. Ἀλλ' ὁ σύ-
 ζυγὸς της κατίσχυσε πᾶντὸς αὐτῆς ἐνδοιασμοῦ,
 καὶ τὴν ἐπαύριον οἱ νεόνυμφοι ἀπῆλθον εἰς Πα-
 ρισίους. Κατέλυσαν εἰς ἐν ξενοδοχεῖον καὶ εὐθύς
 ἡ κυρία Μουσοῦρου ἔσπευσε μόνη εἰς ἐπίσκεψιν
 τῆς μητρός της. Παρήλθον ὥραι πολλαὶ καὶ δὲν
 ἐπανήρχετο. Τότε ὁ σύζυγός της ἀνησύχησε καὶ
 ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τῆς πενθερᾶς του νὰ ζη-
 τήσῃ πληροφορίας. Ἀλλ' ἡ κόμησσα, ἥτις, ἐναν-
 τίον τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ Ἰακώβ, ἦτο ὑγιε-
 στάτη, ὑπεδέχθη τὸν Μουσοῦρον-βέην ὑβριστι-
 κῶς, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι ὁ γάμος τῆς θυγατρὸς της
 ἦτον ἄκυρος καὶ ἐνελλε ν' ἀκυρωθῇ ὑπὸ τῶν
 γαλλικῶν δικαστηρίων, καὶ ὅτι ἐν τούτῳ τῷ με-
 ταξὺ ἡ νέα εἶχε κλεισθῇ εἰς ἐν μοναστήριον.—
 «Εἰς ποῖον μοναστήριον;» ἠρώτησεν ἡ γυναικὴ
 μένος ὁ Μουσοῦρος—βέης.— «Ἀπελθε νὰ τὸ εἴ-
 ρης;» ἀπήντησεν ἡ μήτηρ. Ἐκτοτε πράγματι
 ὁ δυστυχὴς γαμβρὸς κατέβαλεν ἐπὶ μῆνας ὅλους
 ὑπερανθρώπους προσπάθειάς, ὅπως ἀνακαλύψῃ
 εἰς ποῖον ἐκ τῶν ἀναριθμητῶν γυναικείων μο-
 ναστηρίων τῆς Γαλλίας ἐκλείσθη ἡ σύζυγός του,
 ἀλλ' εἰς μάτην! Αὐταὶ αἱ δικαστικαὶ καὶ ἀσυ-
 νομικαὶ ἀρχαί, ὧν ἐπεκατέστη τὴν σύμπραξιν,
 δὲν ὑπῆρχαν εὐτυχέστεραι, διότι τὰς ἐρεῦνας
 τῶν παρακαλύουσι τὰ μοναστηριακὰ προνόμια.
 Καὶ οὕτως περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐνάτου
 αἰῶνος, καὶ ἐν τῇ μάλλῳ πεπολιτισμένη πόλει

τοῦ κόσμου, διεδραματίσθη μυστηριώδης ἀπα-
 γωγὴ νεάνιδος, ἐξ ἐκείνων ἅς διατάζει τις νὰ
 πιστεύσῃ, θάλαξ ἀναγινώσκει μεσαιωνικὰ χρο-
 νικά. Ἐν τούτοις ἡ περὶ ἀκυρώσεως τοῦ γάμου
 διὰ τῆς, ἢ ἐκίνησεν ἡ κόμησσα Ἰμεκούρ, διεξά-
 γεται κανονικῶς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Ὁ
 Μουσοῦρος-βέης, ὡς προκαταρκτικὸν ὄρον, ἐξή-
 τῆσε νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῷ νὰ συγκοινωνήσῃ μετὰ
 τῆς συζύγου του καὶ νὰ συνενόηθῃ μετ' αὐτῆς.
 Ἀλλ' ἡ αἴτησις ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.
 Ἡ Διάφορα λειψάνα μεγάλων ἀνδρῶν ἐπωλή-
 θησαν ἀντι ἀδρότατης τιμῆς. Τῷ 1816 βαθύ-
 πλοῦτος λόρδος προσενεγλῶν ἐπτακοσίας τριά-
 κοντὰ λίρας στερλίνας ἠγόρασεν ἓνα ὀδόντα τοῦ
 Νεϋτωνος, καὶ τὸν ἔθεσεν ἀντι ἀδάμαντος ἐν τῷ
 δακτυλίῳ του. Τῷ 1835 ἐπωλήθη ἐν Παρισίῳ
 ἀντι 1920 φράγκων ὁ πῖλος, ὃν ἐφόρει ὁ Ναπο-
 λέων κατὰ τὴν ἐν Βυλλάῳ μάχην. Οἱ δύο κά-
 λάμοι, δι' ὃν συντάχθη ἡ ἐν Ἀμιανῶ συνθήκη,
 ἐπωλήθησαν ἀντι 500 φράγκ. Ἡ φειδίκη τοῦ ἐπὶ
 εὐτραπείᾳ περιώνυμου συγγραφέως Στερν ἐπω-
 λήθη ἐν Λονδίῳ ἀντι 500 λίρων, ἡ τοῦ φιλοσόφου
 Καντίου ἀντι 200 φρ., ἡ βακτηρία τοῦ Βολταί-
 ρου ἀντι 500 φρ., ὁ ἐπενδύτης τοῦ Ρουσσῶ ἀντι
 950 καὶ τὸ ἀργυροῦν ὠρολόγιόν του ἀντι 500 φρ.
 Τέλος δὲν ἔχουν αἱ ἐφευρέσεις.
 Ἀγγέλλεται ἐκ Μονάχου, ὅτι μελομανῆς τις
 κατέσκευασεν ἐσχάτως ὄργανον ἀπομιμούμενον
 θαυμασίως τὰς τριάκοντα ἑπτὰ φωνὰς διαφο-
 ρῶν ζῶων, ἀπὸ τοῦ βρυχηθμοῦ τοῦ λέοντος με-
 χρὶ τοῦ κλωγμοῦ τῆς ὀρνίθος. Ὅλα τὰ ζῶα τῆς
 δημιουργίας ἠμιμῆσι τις ὅτι εἶνε ἐγκεκλεισμένα
 ἐντὸς τοῦ ὄργανου τούτου. Πολλάκις τὸ ὄργα-
 νον τοῦτο ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν ἐνώπιον πολυα-
 ρίθμου ἀκροατηρίου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν γένει οἱ συμ-
 πατριῶται τοῦ φεφερέτου δὲν ὑπεδέχθησαν τὴν
 ἐφεύρσιν μετ' ὅσης εὐνοίας ἦτο ἀξία, οὗτος με-
 λετᾷ ν' ἀποδημήσῃ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ὅπου ἀ-
 ναμνεῖ αὐτὸν ἡ φήμη.
 Ἀπομιμείται δὲ τὸ «ζωόφωνον» τοῦτο ὄχι
 μόνον τὰς φωνὰς τῶν ζῶων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀν-
 θρωπίνην λαλίαν, καὶ εἰς τὸ τέλος πάσης πα-
 ραστάσεως τὸ ὄργανον ἐκφωνεῖ ἀφ' αὐτοῦ «Τιμὴ
 εἰς τὰς κυρίας».
 Μεγαλιτέρα φιλοφροσύνη πρὸς τὸ γυναικεῖον
 φύλον δὲν γίνεται! Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.
 ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ
 Ἐάν ἐξ ἀπροσεξίας χυθῇ ἔλαιον εἰς τὸ πά-
 τωμά σου, πλὴν πρῶτον με ζέον ὕδωρ τὴν ἐξ
 ἐλαίου κηλίδα, καὶ μετὰ τοῦτο χύσον ἐπ' αὐ-
 τῆς ἰκανὴν ποσότητα κηροῦ κίτρινου τετηκότος.
 Ἐπανάλαβε δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ χύσι-
 μον τοῦ κηροῦ, μέχρις οὗ τὸ ἔλαιον ἀπορροφηθῇ
 ἐντελῶς.
 Ἡ μέθοδος αὕτη εἶνε ὀλίγον μακρὰ ἀλλ' ἀ-
 λάνθαστος.